Korsaren

Imod Socialdemokratiet — for Socialismen

Dette Blad ejes af dem som skriver det

Kammerater —

Kammerater, der suser et tog
Over jorden saa langt som den naar,
Og det tordner i hundrede sprog:
Den er vor, denne jord, den er vor!
Den er hans, den er din, den er min,
Lad os dele dens kaar uden nag
Hvis der ikke paa handlingens dag
Skal staa skræk af dens kamprøde
skin.

Ja og ild — hør der hvæser en ild
Under jorden saa langt som den
naar —
Det er viljer som ikke slap til
Og nu brænder i længsler og saar.
Det er hadet, det flammende had
Til en ild, da hver evne vi har
Blir i ørknen et raab uden svar
Og hver livsdrøm et usunget kvad.

Nils Collett Vogt.

Korsaren

—o—

For 25 Aar siden gaves der her i Norden en revolutionær Ungdom. Den bildte sig ind, at man bare behøvede at give Folket politisk Selvstyre, saa vilde det straks rejse sig og gøre social Revolution. Det viste sig at være en Fejltagelse. Selvstyret kom, men ikke Revolutionen.

Saa optraadte Socialisterne. De mente, at ikke politisk, men økonomisk Selvstyre var Vejen. Gennem Agitation vilde de saa den arbejdende Befolkning til at organisere sig, og, naar den var fuldt organiseret, bemægtige sig Produktionsmidlerne og gennemføre Revolutionen.

Men paa den Basis vilde den arbejdende Befolkning ikke organisere sig. Ingen troede paa, at det lod sig gøre.

Da forsuskede Socialisterne deres Program og fik Arbejderne til at samle sig om Kravet paa højere Løn og bedre Arbejdsvilkaar.

Organisationen kom i Stand; i Løbet af 25 Aar har den vokset sig stor og har dannet et Parti, der kalder sig Socialdemokraterne.

Men dette Parti bestaar af Højre og Venstre og Socialister og mest indifferente Folk; den Organisation kommer aldrig til at gøre den sociale Revolution.

Dét er en Del af de unge Arbejdere endelig blevet opmærksom paa — de har paabegyndt en ny Organisation med den virkelige Revolution som Formaal, og sammen med disse Folk kan ogsaa Anarkisterne arbejde.

Baade de unge Socialister og Anarkisterne har nu allerede deres Presse rundt om i Norden. Men den læses kun af dem selv, den naar ikke frem til det store Publikum, idet Stoffet for Størsteparten er teoretisk.

Her kommer da Korsaren, og hvad vi vil, er ikke at levere teoretiske Afhandlinger om revolutionære Emner, men foruden at hjælpe Ungsocialisternes og Anarkisternes Presse med det agitatoriske Arbejde og virke for, at de skal organisere sig med det Formaal at gennemføre den sociale Revolution, er det vor Opgave som almindelig Dagspresse at fortælle Publikum, hvad der foregaar i Verden — kun, at vi vender Kikkerten om og ser paa Begivenhederne med anarkistiske Øjne.

Vi, der begynder denne Opgave, indbilder os ikke at kunne magte den alene, men vi tror paa, at der rundt om i Landene sidder Mennesker, som deler vort Syn og har savnet et Sted at skrive, og hvis denne Tro er rigtig, da skal det nok vise sig, at Korsaren til Slut skal blive det Slib, hvorom Holger Drachmann har drømt —: **Vikingeskibet med de hundrede Kæmper ombord.**

Hans Jæger.

Nr. 1

1ste Marts 1907

Artikler af

Hans Jæger
Jens Pedersen
Nils Collett Vogt
En Statsarbejder
Korsarens Reporter
J. J. Ipsen
m. fl.

Korsaren trykkes og ekspederes fra Nørrevold 78, Telefon 2088.

Næste Nummer af Korsaren kommer paa Tirsdag Morgen; derefter fremdeles Fredag og Tirsdag. Fra April Dagblad.

Gengangeren

—o—

Da Louis Pio rejste vor første Arbejderbevægelse, blev han mødt med en fænomenal Uvidenhed fra alle Sider. De klogeste i Landet, eller i alt Fald dem der gik for at være det, Carl Ploug, Bille, Rimestad og Hindenburg, forudsagde at der blev aldrig 500 Socialdemokrater i hele Landet, og at de der blev vilde aldrig være at regne for andet end Forbrydertyper.

Nu tænker hele Landet socialdemokratisk. Eller som én virkelig klog og forudseende Mand sagde, nemlig Hørup: Vi tager af Socialdemokraternes Program.

Det varede en Menneskealder, inden man naaede saa langt. Saa længe plejer den Slags at vare i vort Klima; ingen Ting gror hurtigt op. Det er derfor ikke underligt, at Korsaren er bleven mødt med den samme pansertykke Uvidenhed som i Halvfjerserne Social-Demokraten. Endnu før vi udkom, har vi set os omgivne af Hjærneskaller, der skulde synes uigennemtrængelige.

Det værste Avispjank har sprøjtet op om Korsaren, inden den løb af Stabelen, og hvad skal det saa ikke blive til, nu vi er ved at sejle gennem al Andemaden ud mod det frie aabne Hav?

Men den klogeste — al Ting er jo relativt — er Social-Demokraten, som belært af sin egen Livsskæbne har tiet stille. Gamle afdøde Wiinblad, der ved Nattetid færdes spøgelseagtigt med en lang Skræddersaks i Haanden oppe i Farimagsgade, er bleven helt ung igen ved at se Korsaren. Han gaar ligefrem i Barndom. Og omkring Midnat kan man se ham gaa og klippe, saa i Ekstrabladet, saa i Middagsposten og de andre Aviser, der for en 2 Øre fortæller ham om Korsaren og minder ham om hans egen Fortid.

Ak ja, han ved det bedre end de dumme Aviser! Den store Saks slænser dem igennem, og henad Morgenstunden forsvinder det gamle tavse Skelet hjemad til Kirkegaarden med en Bladbuket, hvis visne Duft minder hans tynde afpillede Hovedskal om alt det, der i hans Tid stod op omkring den unge Social-Demokrat. Og ved de første Solstraaler rasler han knokkeltræt til Ro og drømmer om Korsaren.

Rousseau.

Korsaren og Ung-Socialisterne

Dette Blad blev til paa følgende Maade:

I Fjor Sommer skrev de unge Socialister til Redaktør Ipsen, som den Gang opholdt sig i Udlandet, og spurgte ham, om han vilde være med til at starte et rent socialistisk Blad imod de socialdemokratiske Politikeres Stats- og Alliancepolitik. Ipsen svarede Ja.

Efter hans Hjemkomst blev der ved forenede Kræfter rejst ca. 25,000 Kr., men Foretagendet blev ikke realiseret, idet der fra forskellig Side bl. a. forlangtes, at Startkapitalen først skulde bringes op til 50,000 Kr.

Derefter forhandledes der en Tid videre med de unge Socialister, et Par Gange med Hans Jæger som Deltager. Og da det stadig viste sig vanskeligt at faa det tilsigtede Dagblad sat i Gang i Forening med den nystiftede „Socialistisk Arbejderforening", tog Hans Jæger og Ipsen til Slut Affære paa egen Haand og startede Korsaren.

Hvis vore mange Venner i Arbejderpartiet finder, at der fører en Bro fra „Socialdemokraten" over til „Korsaren", vil vi forhaabentlig snart se dem ovre hos os.

Men vi slaar ikke af paa vort Maal for at vinde nogen. Gjorde vi det, vilde vi vel ogsaa have ringe Haab om at se de unge Socialister blive vore Kammerater.

Proletarkvinden paa Scenen

—o—

Jeg var i Paris, da Yvette Guilbert dukkede op. Pur ung var jeg og kendte kun Paris fra de franske Romaner, og nu stod jeg der — jeg selv — midt i Paris, ikke det drømte, men det virkelige Paris, og blev forvirret. Dette Sprog, som jeg troede mig fortrolig med, dette fortumlende, myldrende Liv paa Boulevarderne, disse Lys, disse Farver, disse Lyd, disse Mennesker, Heste og Vogne — saa nær jeg var det, saa fjernt syntes det mig pludselig, saa ukendt og anelsesfuldt.

Fra Plakaterne slog Navnet Yvette Guilbert mig alle Vegne i Møde og et Billede af en Kvinde i lang grøn Kjole med lange sorte Handsker, rødhaaret, med smaa Grise-Øjne, grim, lang og ranglet og dog af en sær og ny Skønhed — en sælsom Fremtoning af et forvaaget, gustent og dog evig vaagent Paris.

Hele Dagen stod dette Navn og dette Billede i min Hjerne, og om Aftenen, da jeg drev ned over de store Boulevarder, fulgte jeg mekanisk Gaspilen, der pegede mod Concert-Parisien, og kom ned i Sidegaden, hvor hun optraadte.

Og i den pragtfulde Variété, hvor Paris summede fra Loger og Stolerækker, i blændende Lys, saa jeg Plakaten med de mange levende Farver staa der — lyslevende for mig . . . hørte Yvette, som jeg knap fuldt forstod, saa parisisk var hun.

Hun stod og sang i sin lange Kjole, der dog hverken tav om Krop eller Køn, med en sløret Stemme, som slet ikke var nogen Stemme og ikke tilslørede noget som helst, men aabnede alle mulige Perspektiver — om Paris i Glæde og Paris i Sorg, om Paris i Sult og Nød, i Rædsel og Vanvid, i Mord og Selvmord, i Kærlighed og Had, om Paris og dets Gaders og Gyders Liv.

For mig stod Paris og dets Muse . . . det var Pariserinden, der sang Paris ud af sit Hjerte, nej ikke sang, men nynnede dem for os, de Viser, hun forstod, som Kvinder forstaar, som Gadens Barn forstaar sin Digter — dryppede dem ind i Sindene som Gift med sin sprøde og spinkle, lidt slørede Stemme . . hele sin Digters Livserfaring med dens Galgenhumor og Bitterhed og Trods og Galde og Sorgmodighed gav hun sin Tone.

I en Sum samlede Yvette Guilbert Proletarkvinden for mine lyttende Øren og mine vidtaabne Øjne. Det var, som havde hun udtømt alle Sider.

Men nu var jeg forleden i Berlin og saa Suzanne Després paa Neues Theater, og med det samme stod et nyt Billede for mig, et mere fortvivlet, fordi det var gjort med færre Streger og virkede med enklere og oprindelige Toner og afslørede en merere vulkansk Pludselighed, en Udløsning af Lidelse og Smerte, hvis Haabløshed var forfærdende.

Det var i „Glædespigen Elisa", tre korte Tableauer, som var skaaret ud af Edmond de Goncourts Roman.

Glædespigen, der sælger sin Krop for at leve og ikke kender Glæden. Kun hos sin lille Soldat, som hun elsker, føler hun den, men den er fyldt af Angst, af Afmagt — de to faar jo aldrig Lov til at nyde deres Kærlighed.

Og saa er det en Sommerdag, de to er paa Skovtur, de ligger paa Grønsværet, Fuglene synger, men Elisa bare smaanynner kælent med sin Stemme, der er bristefærdig sprød af vaagne Nætter, af Boulevardens stive Blæst og alskens Vejr — hun er hos ham, den eneste Glæde i hendes Liv, og saa i en Krise, et Vanvid — er hun angst for, at nogen skal fratage hende den Elskede, som hun ikke evner at holde fast? — uforklarligt: hun ser rødt og støder sin Kærlighed ned med en Kniv.

„Retfærdigheden" slaar sin Klo i hende, Aktor og Defensor kæmper om hendes Hoved, men hun sidder i Retssalen, sløv, færdig, med Øjne, der stirrer ind i Øde og Tomhed og Mørke — hun har jo ikke mere at leve for — og da Dommen oplæses, har hun kun et klangløst Skrig til overs for sit Liv.

Hun kommer i Tugthuset paa Livstid; dér er det forbudt hende at mæle et Ord, og hun, som ikke føler Trang til at tale, glemmer Sproget. Men en Dag kommer hendes Moder og en lille Søster til hende efter Aars Forløb, og langsomt, som fjernt fra, henter hun Ordene frem, som var der endnu svage Baand, der knytter hende til Liv, indtil Moderen frem- fører sit Ærinde og beder hende om hendes fattige Sparepenge, som hun alligevel ikke selv kan bruge.

Da bliver hun atter stum — for stedse . . .

Det var en navnløs Sorg, vild og dog dæmpet, der ikke kendte Sange, næppe nok Ord, kun et dumpt hæst Skrig, et Suk, men helst den Stummes Tavshed.

Og alt det uden Teater-Fagter, saa indadvendt, med en ligesom skæbnemærket Viden om Livet, saa at vi sad der bare som hendes Medvidere. Alt var indre Oplevelse, en Sjæls og et Sinds rørende, ordløse Vaande over Proletarens fra Fødselen bestemte Død i levende Live.

Det var en ny Skønhed, en helt ny Aabenbaring af Proletarkvinden.

Flere Aftener saa jeg Després, ogsaa i andre Kvinderoller — Denise og Nora og Thérèse Raquin —, og det slog mig, hvorledes hun med sit enkle og oprindelige Naturel „proletariserede" ogsaa dem, som det saa rigtigt blev sagt om hende. „Proletariserede" — det Ord maa ikke misforstaas og forveksles med „vulgariserede" — det vil kun sige, at Després har Proletarkvindens sorgmodige, paa Forhaand forkuede vilde Sjæl.

Jens Pedersen.

P. Knudsen og Kronprinsen

—o—

I et Referat af Bebels Tale i den tyske Rigsdag forledes skrev Social-Demokraten i Onsdags uden mindste Forbehold, at Bebel havde sagt: „Det kunde ikke falde Socialdemokraterne ind at undergrave Samfundet, de ønskede kun Kulturfremskridt."

Nej, det kunde vist ikke falde Socialdemokraterne ind at undergrave Samfundet. Det vilde være som at sidde ude paa Grenen og save den over, og de er da ikke Molboere. Dette her, som vi nu skal fortælle, er heller ingen Molbohistorie; den vilde i saa Fald være næsten majestætsfornærmende mod P. Knudsen. Men den kan maaske nok minde lidt om de berømte jyske Sagnheltes Bedrifter.

Det smukke Sorgenfri Slot gik i 1855 over til at blive Statsejendom, og i 1898 fik den daværende Kronprins det udlevet til Beboelse. Det bebos altsaa nu af Kronprins Christian. Slottet med tilhørende Park og Lystskov forceres under Minister Høgsbro og tilses af Inspektør Koch. En Del af Terrænet har i lange Tider været overladt Kronprinsen til privat Brug, men Resten af den store

smukke Skov stod aaben for alle Borgere (Lov af 1ste 1871).

For ikke længe siden fik Kronprinsen Lyst til at indlemme den saakaldte **norske Skov** ved Sorgenfri under sin private Andel. Dertil er ingen Ting at sige; hvem vil ikke gerne gøre sin Have eller Park større? Men straks da Slotsfunktionærerne begyndte de første Afspærringer, kom der Nore iblandt Lyngbyegnens Beboere; og dertil er der heller ingen Ting at sige.

Det er noget kjedeligt noget, tænkte Kronprinsen. Men han er en lovlydig Mand. Og saa sagde han: Jeg skal dog tale med Finansudvalget om det; de Herrer skal netop til Middag hos min Fader Kongen i disse Dage.

Og saa kom Taffelet. Efter Bordet — ikke før, for Kronprinsen er en klog Mand — talte han med **P. Knudsen**. Men hvad de sagde til hinanden er naturligvis Statshemmeligheder baade paa Amalienborg og i Romersgade.

Saa meget vides, at Dagen efter Taffelet — eller maaske to Dage efter, saadan et Taffel er jo anstrængende — konfererede Folketingsmand **P. Knudsen** med Partifælle, Folketingsmand **Willman**, der hidtil havde taget sig af Beboernes Interesse for Skoven der ude i Lyngbykredsen.

Hvad disse to Herrer talte sammen er ogsaa tildels Statshemmeligheder. Men en Kendsgerning er det, at straks efter kunde P. Knudsen meddele Kronprinsen, at nu var der ikke mere noget i Vejen med Skoven; og Kronprinsen sagde Tak, og at det var rigtig rart.

Saadan bar Socialdemokraterne paa deres Skuldre P. Knudsen ind i Kornet, for at han skulde jage Storken væk.

Det er nogle af Social-Demokratens Kontrahenter, der har givet os disse Oplysninger til Beroligelse for de mange københavnske Molboere, der har gaaet og troet paa P. Knudsens Forsikring ved de udenlandske — oh, udenlandske! — Kongresser, at det danske Socialdemokrati var Nummer et i Verden og parat til Revolutionen.

J. J.

Grevinden
og
„Fejekosten“

—o—

Grev **Knuth** til **Knuthenborg** er i disse Dage bleven myndig (25 Aar) og har faaet Godset og 2 Millioner Kr. udleveret. Han er gift med en Datter af den første Socialist i Danmark **Louis Pio** og **Augusta Jørgensen**, en kvindelig Agitator, der rejste til Amerika med Pio.

I Anledning af, at Pios Datter nu er bleven Lensgrevinde, skriver Social-Demokraten i Gaar:

„Louis Pio drømte, at han i Spidsen for Danmarks Proletarer skulde styrte de Jordbrotter og Fabriks-Grever, som misbruger og forarmer den arbejdende Stand.

Nu sidder hans egen Slægt paa Herregaarden, og maaske bliver allerede hans Børneborn fejede bort af den Storm, som deres Bedstefader rejste.“

Fejede bort? Maa vi spørge, om det bliver med den **Wiinblad-P. Knudsenske** Fejekost, der nu gaar saa godt ved Hoffet, hvor den har opnaaet lige Adgang med Lensgrever?

Arbejdsmændene
og
Svendborg Margarinefabrik

Formand Poulsen afslører Affæren

I

De sidste Tiders Begivenheder indenfor Dansk Arbejdsmands Forbund har medført, at Afdelingerne for **Pakhusarbejderne**, der tæller ca. 600 Medlemmer, **Petroleumsarbejderne**, 800 og **Oliemøllerne** 200 Mand, ialt ca. 1000 Medlemmer, enstemmig har vedtaget at danne **Det ny Arbejdsmands Forbund**. Dette betyder, at Landets største Organisation, Dansk Arbejdsmands Forbund, der tæller ca. 22,000 Medlemmer, er i fuld Revolution.

Vi har henvendt os til Formanden for Det ny Arbejdsmands Forbund, Hr. **Poulsen**, der beredvillig satte os ind i Sagen.

Vi træffer Hr. Poulsen i hans Hjem i Overgaden o. Vandet, og efter at vi har meddelt, hvad der er Korsarens Program, udtaler Hr. Poulsen sig saaledes:

— Det glæder mig at høre, at Korsaren vil en ren Arbejderpolitik; jeg skal derfor give Dem de Oplysninger, De ønsker, saa meget mere som de Herrer **Martin Olsen**, **Lyngsie** og **Hans Nielsen** har stoppet Politiken, der var begyndt at skrive om disse Forhold. **Social-Demokraten** vil jo ikke optage noget fra vor Side. Det er Meningen, at vi skal ties ihjel, men vor Tunge kan Social-Demokraten ikke binde.

Ja, der er nu saa uendelig mange Ting indenfor Dansk Arbejdsmands Forbund, der skulde forandres; blandt andet skulde Hovedbestyrelsen vælges paa Kongressen. Det har jeg stillet Forslag om. Men den egentlige Grund til, at vi har dannet det nye Forbund er **Svendborg Margarinefabrik-Affæren**. Denne Fabriks Gæld er saa stor, at om man skrabede Dansk Arbejdsmands Forbunds Kasse, kunde man dog ikke dække Gælden.

Jeg rejste Kravet om at faa en Oversigt over Fabrikkens Regnskaber, men det blev nægtet. Vi fordrede at faa at vide, hvor mange Penge af Forbundets Midler der var anbragt i Svendborg Margarinefabrik; ogsaa det blev os nægtet. Derimod paalignede Hovedbestyrelsen os et Strejkebidrag 4 Kr. pr. Mand, trods det, at der ingen Strejke var. Dette Strejkebidrag opkræves ved Cirkulære Nr. 29 den 7de Oktober 1906, der gik til alle Afdelinger og var understreget af samtlige Hovedbestyrelsesmedlemmer. Herpaa sendte vi et Svar, der lød saaledes:

„Generalforsamlingen nægter at betale de i Cirkulære Nr. 29 af 7. ds. paalignede Strejkebidrag af 4 Kr. pr. Medlem, under Henvisning til, at det sidste Regnskab fra Hovedkassen (2. Kvartal 1906) pr. 20. Sept. udviser en Bank- og Kassebeholdning paa 152,029 Kr. 24 Øre, og i samme Forbindelse maa erindres om Dansk Arbejdsmands Forbunds bestemte Løfte til Kongressen i 1900, at naar vi forhøjede Forbundskontingentet til 70 Øre pr. Maaned pr Medlem, skulde vi fremtidig fritages for Paaligning af Strejkebidrag. Endvidere maa vi bestemt bestride Hovedbestyrelsens lovhjemlede Ret til at paaligne Bidrag til Strejker, som ikke eksisterer. Det er en ny Praksis, som her søges indført, en Praksis, som ikke har Spor af Hjemmel i Forbundslovene, og Afdelingen kan alene af den Grund ikke bøje sig derfor. Endelig stiller vi os noget tvivlende overfor det i Cirkulæret anførte, at Forbundet skal betale et Bidrag til De samvirkende Fagforbund paa $2\frac{1}{2}$ Kr. pr. heltbetalende Medlem. Vi skal nu, som altid før, være villige til at støtte vore kæmpende Kammerater, men indbetale Penge, om hvilke vi med Grund maa formode, at de skal anvendes til ganske andre Ting end til Understøttelse, vil vi ikke.

Generalforsamlingen vedtager at tilbageholde vort Kontingent til Forbundet, indtil der fra Hovedbestyrelsen foreligger en fuldstændig regnskabsmæssig Oversigt over hele Svendborg Margarinefabriks Virksomhed, lige fra dens Køb og til Dato, indeholdende Oplysninger om Forbundets Pengetab ved hele denne Affære. Ligeledes maa vi kræve en fuldstændig Oversigt over Hovedkassens Midler, fordi vi har en grundet Formodning om, at Hovedbestyrelsen har disponeret over Kassebeholdningen langt ud over de Grænser, Forbundslovenes § 18 fastsætter. Og endelig forbeholder vi os Ret til i videste Omfang at gøre Ansvar gældende overfor Hovedbestyrelsen for hele dens Forhold til Margarinefabrikken.“

— Saaledes lød altsaa det Svar, vi sendte til Hovedbestyrelsen. Vort Kendskab til hele denne Affære, er af en saadan Natur, at jeg gad set, hvor mange Medlemmer, der bliver tilbage i Dansk Arbejdsmands Forbund, naar vi faar dem oplyst om Forholdene. **Jeg garanterer for, at det ikke bliver 100 af de 22,000 Medlemmer.**

Jeg var indbudt til at tale om Svendborg-Affæren ved et Møde, som afholdtes af den største Afdeling indenfor Dansk Arbejdsmands Forbund, nemlig **Jord- og Betonarbejdernes** Afdeling, der tæller 3000 Medlemmer. Da **Lyngsie** fik det at vide, kom han ud til mig paa Fabrikken, hvor jeg arbejder, og bad mig af Hensyn til de Lønkrav, der for Tiden var ved at gaa i Orden, at lade være at tale, og jeg gjorde det; men om kort Tid vil Jord- og Betonarbejderne blive oplyst om Forholdene paa Svendborg Margarinefabrik.

Lyngsie er overlegen, naar han taler om vort nye Forbund, men det er pro forma, han tør nemlig ikke en Gang slette os, trods det at vi ikke har betalt Kontingent i 6 Maaneder, og vi efter Lovene kun maa være 6 Uger til Restance.

Lyngsie er kun Agitator, ikke Administrator. Det fremgaar ogsaa af Regnskabet; siden 1. Oktober 1900 blev der betalt 70 Øre i Kontingent pr. Mand, det bliver til 31. Decbr. 1905 829,228 Kr. 70 Øre. I samme Tidsrum har den samlede Udgift været 816,807 Kr. 31 Øre. Deraf er der i Strejkebidrag udbetalt 286,160 Kr. 62 Øre.

Administrationsudgifterne har været 234,444 Kr. 99 Øre, og disse Penge er faldne paa nogle enkelte Mænd.

Strejke- og Administrationsudgifterne til De samvirkende Fagforbund har været 142,476 Kr. 10 Øre Til Svendborg Margarinefabrik er der bevilget 35,000 Kr., og **uden Bevilling paa mer eller mindre lovlig Vis 168,500 Kr.**

Saaledes ser Dansk Arbejdsmands Forbunds Regnskab ud i Hovedsagen. Skulde vort ny Forbund blive saa stort, at jeg ikke kan overkomme det, samtidig med at jeg passer mit Arbejde, da trækker jeg mig tilbage. Lønnet Tillidsmand vil jeg aldrig være — — —

Her sluttede Formanden sine Oplysninger. Hr. Poulsen gjorde Indtryk af at være en paa en Gang rolig og energisk Mand, der kun udtaler sig om Forhold, han er særlig inde i og Mand for at forbedre.

Reporter.

Korsaren skal i sit næste Nummer bringe nogle Oplysninger, som kun kendes af ganske faa indviede, nemlig om, hvorledes det oprindelig gik til, at Arbejderne kom ind paa Margarinen.

Redaktionen.

Aalene

—o—

Den socialdemokratiske Stat er den usleste Form for en Fornyelse af Samfundet.

Derfor omtales den heller ikke med et Ord af **Karl Marx**. Denne mærkelige Stat, eller mærkelige Socialisme, er ham **fuldkommen ubekendt**. For ham var den socialistiske Stat en meningsløs Modsigelse, omtrent som en trekantet Firkant. Hans Socialisme var logisk: en Fjende af enhver Stat.

Det er ved en **Forfalskning** af Socialismen, at den socialdemokratiske Stat er bleven opstillet som Arbejdernes Maal.

Det skete den Gang de politiserende Førere havde faaet Plads i Arbejderbevægelsen foran de gamle Fagforeningsmænd, og den økonomiske Kamp var sat bagud for Kampen om Embederne. Nu sloges man ikke mere som før. Lederne stod ikke ved Siden af Arbejderne i Værkstedet og Fabrikken, de aalede sig frem ved Siden af Bourgeoisiet, i Rigsdagen, i Borgerrepræsentationen, i Forretningslivet. Til sidst gled de glatte ind ved Hoffet. Det gjaldt Aalens Fornering!

Og for at Arbejderne ikke skulde blive kloge paa dette sociale Naturfænomen, opfandt Politikerne den socialdemokratiske Stat.

Op imod Statens mange Embeder og ind i dens store kapitalistiske Finansvæsen bugtede de sig nede fra Bunden, slimede sig i Vejret, og naar Arbejderne greb dem om Halen, vred de sig fra dem med en Løgn om Karl Marx.

Og den Løgn blev **Autoritetstro** for alle de fattige smaa Fisk nede i Bunden.

Korsar.

Arbejder-Risiko.

—o—

De Mænd der staar paa Social-Demokratiets farligste og mest risikable Poster, samledes forleden til en stor Forbundsfest i Rømersgade 22, den store Sal.

Her saa man alle de Politikere der dagligt vover Liv og Lemmer i Kamp mod Kapitalen, Hoffet, Kirken og Militarismen, men som har livsassureret sig ved at aflægge Ed paa Grundloven, hvorved Risikoen jo noget formindskes Dog gik de ifølge Social-Demokratens Festreferat til Bords under Socialistmarchens Toner, hvad der var meget dvoeligt gjort af Folk, som har sat deres Salighedsed i Pant til Regeringen paa, at de vil holde Grundloven. Det saa næsten livsfarligt ud, da de gik saadan til Bords. Men det fortog sig under Talerne.

Social-Demokraten refererer bevæget, at Folketingsmand **Stauning** talte for Folketingsmand **Sigvald Olsen**; Folketingsmand **P. Knudsen** talte om det danske Socialdemokrati som Nr. 1 i Verden, Folketingsmand **Henrik Nielsen** talte for Damerne, Landstingsmand **Harald Jensen** talte for bestandig borgerlig Fremgang; Borgerrepræsentant **Gustavsen** talte om Vælgernes svære Kampe; Folketingsmand **Wiinblad** talte for Herdum, Folketingsmand **Hørdum** for Wiinblad, og de var gensidig udmærket fornøjede med hinanden; forhenværende Folketingsmand **Lyngsie** talte for de faldne Rigsdagsmænd, altsaa meget fornuftigt for sig selv, med hvem han var endog særdeles fornøjet; **P. Knudsen** talte for vor store Solidaritet; Folketingsmand **Borgbjerg** talte for vor store Ungdom, og Folketingsmand **Stauning** talte til Slut for Restauratør Haagensen. Derefter dansede man.

Alt det kan man, som sagt, læse i Social-Demokratens Festreferat. Der kom ingen alvorligt til Skade.

Det hele minder os om en Vise, som synges i Frankrig, hvor Rigsdagsmand ofte er et Skældsord mellem Arbejderne — Eh, toi, deputé, vieux sénateur, Du Folketingsmand, gamle Landstingsbebel —, en Vise, der i Oversættelse ender omtrent saaledes:

Flot i Salen nogle enkede,
inde ved Siden andre stankede,
talte sig varme paa Barrikaden,
mens ! Kulden nede paa Gaden,
naar Skyggerne mod Ruden for,
Vælgerne frøs i Nor:
Se, hvor de danser! Evig Spænd,
det er ligegodt vore fes Rigsdagsmænd!

Jean Jacques.

Lovgivere

Hvor usselt langt ned Social-Demokratens Politikere er naaet, kan man se af, at de for ikke længe siden misbrugte gamle **Wiinblad** ved at lade ham agere Ordfører for et Lovforslag imod Ordener og Titler. Saadan noget Pjatteri skulde den Mand staa og tale om, af hvem man for en Snes Aar siden ventede sig saa meget for Socialismen.

Og ikke nok med at Wiinblad blev sat i Heltestilling paa denne Tinsoldatpost, men **Borgbjerg** har tilstaaet, at Lovforslaget imod Ordner og Titler ogsaa var rettet imod visse Folk, der „stod for Tur“ **indenfor selve Socialdemokratiet**. Han har nævnt Borgmester **Jensen** med flere. Jensen, som nu befinder sig i 3die Rangklasse, er lige til Etatsraadstitlen Og de Herrer, der kommer ved Hoffet, **K. M. Klausen**, **Sabroe**, **P. Knudsen**, **Harald Jensen** og saa videre, trænger nok efter Borgbjergs Mening ogsaa til at bremses. Bourgeoisiet er ved at lægge Ring i Næsen paa adskillige af disse overfedede Revolutionstyre.

Helt ungdommelig springer endnu **A. C. Meyer**. Han og to andre har oppe i Folketinget faaet vedtaget et Forslag om, at Børn under 14 Aar ikke maa ryge Tobak, og at Automater ikke maa sælge Cigaretter.

Proletarer i alle Lande forener Eder! Saa du Rogen?

Ravachol.

En social Komedie

Af Richepin

—o—

Personerne:
En Flaske heldig Vin.
En Flaske uheldig Vin.
Per, en Herre.
Povl, en Arbejder.
Hansen, Kammertjener.
En Rose.
En Nælde.
En Gejstlig.
Englerøster.

1. Scene
(foregaar i Nælderen)

Den heldige Flaske: Naa, den Vintapper maa jeg love! Det er en samvittighedsfuld Mand, som har Respekt for, hvad han hælder paa os Flasker Hvor omhyggeligt har han ikke skyllet mig! Og hvordan har han ikke afproppet mig! En smuk og tætsluttende Prop, som ikke har været brugt før. Og saa det røde, duftende Lak! Jeg føler mig, som om jeg var pyntet med en Rose.

Den uheldige Flaske: Med mig har han saamænd ikke gjort saa mange Omsvøb, det Smol! Han har ikke en Gang hældt det gamle forpestende Indhold ud af mig. Han har tappet i mig, saa Himlen maa forbarme sig, og givet mig en gammel, halvraadden, aflagt Prop. Men den er sagtens god nok til mig. Pøj, jeg bliver ganske væmmelig.

Den heldige Flaske: Men man maa ogsaa lægge Mærke til, at der er ædel Vin i mig Jeg er mere end den første den bedste, skulde jeg tro!

Den uheldige Flaske: Det er jeg nok desto værre ikke.

Den heldige Flaske: Derfor har jeg da ogsaa altid været lykkelig, og jeg har ingen Grund til at klage paa Skæbnen.

Den uheldige Flaske: Det har jeg nok, desto værre!

Den heldige Flaske: Den Vinstok, som jeg er kommen af, ligger i et herligt Land, i Ly for Vinden og kysset af Solen.

Den uheldige Flaske: Min Moder levede paa et sumpigt, mørkt Sted. Jeg har aldrig kunnet begribe, hvem der har fundet paa at plante en Vinstok der. Den Idiot, gid Pokker havde ham!

Den heldige Flaske: Vingaardsmanden satte Skræmseler op for at beskytte os mod Fuglene, og hans Børn jagede Bierne bort, naar de vilde snakke godt for os

Den uheldige Flaske: Os nyttede det kun lidt, at vi dog ogsaa var Druesaft, thi os hakkede og sled de i, saa der somme Tider var flere Bier end Druer.

Den heldige Flaske: Men Vingaardsmanden er ogsaa bleven lønnet for sin Umage. Hvilken herlig Høst.

Den uheldige Flaske: Aa, Herre Jemini! Os har han blæst et Stykke.

Den heldige Flaske: Ja, jeg har rigtignok haft Lykken med mig.

Den uheldige Flaske: Jeg ikke — bæ!

Den heldige Flaske: Lover Herren, han er nær.

Den uheldige Flaske: Af Dybet raaber jeg.

Den heldige Flaske: Gud er almægtig, Gud er algod!

Den uheldige Flaske: Gud? Der er ikke nogen Gud! Gud forbande mig, der er ikke nogen Gud, siger jeg dig.

2den Scene
(En prægtig Dagligstue)

Hr. Per: Ganske vist er Manden at beklage, særdeles meget at beklage. Hans Kone er død, hans

Børn er syge, han selv kommer lige fra Hospitalet; det er visselig ikke muntert. Men er det sandt? Det lader til, at der er Tiggerkontorer, hvor de kender velhavende Folks Adresser, og hvor de laver den Slags Ansøgninger for at vække vor Medlidenhed. Pyt! Det maa være et af disse Løgnepapirer. Det var dumt, om jeg ærgrede mig for saa lidt. Fanden i Vold med det paatrængende Menneske. (Han ringer paa Kammertjeneren). Hansen, vil Du sige, at der er ingen Svar. Og hvis han kommer igen, — naa, saa tru ham med Politiet. Giv ham hans Brev igen, ikke videre.

3dje Scene

(I et elegant Soveværelse)

Hr. Per: Brilliant, den Vin! Jeg har spist til Middag som en Konge. Og jeg føler mig saa glad, saa let. Hvilken Duft, hvilken Smag i den Vin! (Han smækker med Tungen.) Lige meget, det er løjerligt, hvordan Livet er indrettet. At tænke sig, at jeg har drukket denne Herlighed, og at der er fattige Stympere som ... For naar jeg rigtig husker mig om, saa var han i Morges med Brevet maaske alligevel ingen Løgnhals. Konen død, Børnene syge, han selv lige kommen ud fra Hospitalet! Hvis det nu virkelig var Tilfældet? ... Jeg tror, at jeg dog har været lidt for haard. Ja vist saa. (Han smækker igen med Tungen). Aa, den Vin! Næsten alt for god, synes jeg. Alt for megen Lykke er farlig. De siger, at man nemt kan komme til at bøde for det. Død og Pine, hvis det nu ogsaa var sandt? (Han ringer paa Kammertjeneren). Hansen, er han kommen igen, ham Tiggeren i Morges med Ansøgningen?

Tjeneren: Nej, Herre.

Hr. Per: Men hvad sagde han, da Du sagde, at der ingen Svar var?

Tjeneren: Ingen Ting, Herre. Han gik bare sin Vej og saa græd han.

Hr. Per: Hvad, græd han.

Tjeneren: Aa, den Slags kan græde paa Kommando.

Hr. Per (strængt): Behold dine dumme Bemærkninger hos dig selv, Hansen, og hvis den brave Mand kommer igen i Morgen, saa vis ham straks ind til mig, hører Du!

Tjeneren: Vel, Herre!

Hr. Per: Og hvis jeg ikke er hjemme, saa giv ham disse 20 Kroner. Se der. Hjælp mig saa i Seng.

Tjeneren (idet han trækker Tøjet af ham): Vel, Herre. (Ved sig selv): Tyve Kroner til den Døgenigt, lige saa meget som jeg tjener i en hel Uge.

Hr. Per: Hvad mumler Du om?

Tjeneren: Jeg, Herre, ingen Ting.

Hr. Per: Man maa være barmhjærtig, Hansen, meget barmhjærtig, meget godgørende. Godgørenhed er Rigdommens Undskyldning. (Han gnider sig i Hænderne). Det er saa rart at gøre godt. Man føler sig som et bedre Menneske. Man bliver saa løftet. (Han lægger sig.) Jeg er ganske vel fornøjet med denne Dag. Ah ... den Vin, den Vin!

4de Scene

(Paa Gaden)

Povl: Jeg forstaar det ikke, det maa jo have været en Flaske Gift, de gav mig, de Folk, som jeg tiggede hos. De sagde nok, at de gav mig den, fordi den havde tabt sig lidt. Men den lader mig næsten til at have været værre endnu. Den brænder i Maven som Ild, og saa i Hovedet! Rigtignok er jeg ogsaa en Kende svag, siden jeg blev udskreven fra Hospitalet. Og saa har jeg heller ikke faaet Mad i to Dage. (Han valker og støtter for sig med Hænderne.) Jeg synes næsten, at jeg er, som om jeg var fuld. Og mine stakkels Børn, som ligger og raaber paa Mad derhjemme! Aa, den rige Knark, som smed mig paa Døren i Formiddags! Hvorfor gav han mig ingen Ting? En Krone, bare halvtreds Øre eller ti Øre. Det kunde da ikke have gjort ham videre, og saa havde vi haft noget at spise. (Han faar ondt.) Det danser for mine Øjne ... Satan! Staar han ikke der, den rige Mand og vil spærre mig Vejen med sin tykke Mave ... Nej nej, vist ikke, han maa jo ligge hjemme og fordøje i sin Seng paa denne Tid. (Han lukker Øjnene). Det er for Enden af Korridoren, hans Sovekammer er. Jeg husker det tydeligt. Jeg har flyttet for dem en Gang i den Lejlighed; det var da jeg endnu var rask og havde Arbejde. (Han aabner igen Øjnene og stirrer stift og ondt hen for sig.) Ja, rigtig, for Enden af Korridoren. Og Spisestuen er lige straks til venstre. Det er langt fra Sovekammeret. De kan ikke høre noget. Den stod aaben i Formiddags, Døren til Spisestuen. Og der er Sølvtøjet derinde. (Han støtter sig til en Mur.) Sølv, Sølv og Penge. Det hopper foran mig, det skinner, det skinner, saa det skær i Synet. Aa, hvor de svier, mine stakkels Øjne. Og hele mit Hovede ogsaa. Det er den fordømte Vin. Eller hvad er det dog, der brænder saadan inde i mig?

5te Scene

(Paa en Kirkegaard)

Rosen: Jeg husker det, jeg husker det! Under dette Blomsterflor begravede de den rige Mand, som blev myrdet. Hans Legeme havde næret sig og slukket sin Tørst i den sunde, gyldne Vin; med den goder han nu Jorden, og i den vokser og udfolder jeg mig, jeg: Rosen!

Nælben: Jeg husker det, jeg husker det! Under dette tynde Græs begravede de Liget af Morderen, som blev henrettet. I hans Kød raadnede den usunde, grimme Vin, som han havde drukket; i den er jeg født og opvokset, og jeg svøber Gift af mine Blade, jeg: Nælden!

Rosen: Lover Herren, han er nær.

Nælden: Af Dybet raaber jeg.

6te Scene

Den Gejstlige (han sætter sine Briller paa, fuldender et Kapitel om den religiøse Etik og læser med høj Stemme): Troen paa Skæbnen er altsaa en umoralsk Tro og en fordærvelig Lære, mod hvilken man ikke kan tage energisk nok til Orde, idet man med alle Psykologer, som fortjener dette Navn, hævder, at Mennesket ikke er et viljeløst Offer for en social Forudbestemmelse, men at det tværtimod staar under en guddommelig Styrelse og ...

7de Scene

Oprørske Englerøster: Leve Anarkiet!

Attentat

—o—

Nykøbing F., 28. Februar. (R. B.) Da Berlinereksprestoget i Morges passerede Strækningen mellem Marrebæk og Væggerløse, mærkede Togpersonalet nogle stærke Ryk i Toget.

Der blev givet Meddelelse herom til Stationen i Nykøbing, og nogle Jernbanefunktionærer blev sendt ud for at undersøge Linien. Man fandt en halv Snes Jernbaneskinner paa $1^1/_2$ Alens Længde, som øjensynlig havde været lagt tværs over Skinnerne. Forbrydelsen er bleven begaaet ved en Kurve.

De Jærnstænger, der var anbragt paa Skinnerne, var 1 af de saakaldte Tvangsskinner og 11 af de saakaldte Stationspæle, der paa en Strækning af $^1/_4$ Mil var rykkede op og lagt over Skinnerne. Desuden var Overgangsledene aabnede. Eksprestoget fejede Jærnskinnerne tilside efterhaanden, som det kørte frem. Tvangsskinnen blev slynget tilside med en saadan Kraft, at den ene Ende af den borede sig 1 Fod ned i Jorden. Man har endnu ikke noget Spor af Gerningsmanden.

De Allierede

—o—

Vore Politikeres kæreste Beskæftigelse er at iagttage Modstandernes Alliancetilbøjeligheder, at konstatere, hver Gang disse Modstandere af Hensyn til Makkerskabet maa vige fra det Program, der som en Fane burde holdes højt.

Det gælder for vore Politikere af alle Farver, ikke mindst de allierede Socialdemokrater og radikale Venstremænd, der for Tiden hoverer over Sammensmeltningen mellem Reformpartiet og det moderate Venstre, skønt de sidste er langt mere i Slægt med hinanden end Socialdemokrater og radikale.

For at en Alliance mellem to Partier overhovedet kan bestaa, maa der vises gensidig Imødekommen. Det bliver altsaa en Betingelse, at Socialdemokraterne ikke fordrer mere, end de Radikale kan gaa med til, med andre Ord Socialdemokraterne maa kaste det ideelle Program over Bord. Kun paa Bekostning af Idealerne — det, der skulde særpræge Socialdemokratiet — kan de to Partier holde sammen. Det bedste, Kærnen i den socialistiske Lære, det handles der paa Kræmmermaner med, og følgelig bliver Resultatet, at al vor Politik ender i den allerlaveste Beregning.

Er nogen i Tvivl, behøver han bare at se paa „Frugten" af det saakaldte „Rigsdagsarbejde". Ender hver Rigsdagssamling ikke med, at vi faar en ny Syndflod af Love til den uhyre Masse, vi har i Forvejen? Love, af hvilke mange indeholder Bestemmelser af en saadan Art, at de ofte gør stor Skade. Andre af disse Love, der er fremkomne ved Kompromis'er mellem Rigsdagens forskellige Partier, er saa betydningsløse, at ikke en Gang de Mænd, der har været med til at lave dem, bagefter er i Stand til at huske en Brøkdel deraf.

At det virkelig er saaledes, bekræftedes for ganske nylig af forhenv. Folketingsmand Pechüle-Koedt og Landstingsmand Edv. Brandes, der begge erklærede, at de ikke var i Stand til længere at erindre blot Hovedparten af de Love, der vedtoges, da de havde Sæde i Rigsdagen.

Vi kommer her til at tænke paa Historien om Edison og Politikeren. Da Edison i 1869 opholdt sig i Boston som Telegrafist, overværede han en Dag Parlamentsforhandlingen; han undrede sig da over den Langsomhed, hvormed Stemmeafgivningen foregik, og han fik Ideen til en meget simpel og snild Stemmetæller, som han konstruerede saaledes, at hver Rigsdagsmand fra sin Plads kunde telegrafere et Ja eller Nej op til et Apparat, der anbragtes hos Formanden og samtidig viste Resultatet af afgivne Stemmer.

Edison forevliste sin Opfindelse til en ledende Politiker, der fandt den umaadelig interessant. Paa Edisons Forslag om at indføre Stemmetælleren i Parlamentet svarede Politikeren imidlertid følgende:

— Det lader sig aldeles ikke gøre; vi har ikke Brug for en saadan tidsbesparende Maskine, thi Politik, det er Omsvøb, Manøvrer, Taktik, og Deres Maskine er jo bygget over det bibelske Ord: Eders Tale skal være Ja og Nej. Politik er ikke Ja og Nej, det er Kneb og Intriger. Deres Maskine regner med simple Tal, men i Politik gælder det om at gøre 2 og 2 til 5.

Edison fik ikke Brug for sin Stemmetæller. Men han fik Afsky for Politik.

En Statsarbejder.

Rømersgade og Højre

—o—

Ved de sidste Dødsfald blandt Landstingets Oldinge er Stillingen bleven:

Højre	27
Reformparti	20
Frikonservative	10
Moderate	4
Socialdemokrater	4
Radikale	1
Ialt	66

I Social-Demokraten lader de 4 gamle socialdemokratiske Landstingsgubber nu skrive følgende:

„Det absolute Flertal, som Regeringspartiet og de Frikonservative besad før Landstingsvalgene i Efteraaret, er altsaa genoprettet ved Rabens og Juul-Rysensteens Død. De to Partier raader nu over 34 Stemmer mod 32. Socialdemokraterne og Brandes er ikke længere Tungen paa Vægtskaalen og kan altsaa ikke forhindre et Forlig, selv om det gamle Højre stemmer imod med alle sine 27 Stemmer."

Her er der, som man ser, givet en tydelig Anvisning paa, at nu kan Højre og Socialdemokraterne for en Gangs Skyld komme til at række „Tunge paa Vægtskaalen" sammen.

Dagbogen

—o—

Jeppe Aakjær

Skive, 28. Februar. (R. B.) Forfatteren Jeppe Aakjær har i Følge „Skive Folkeblad" faaet antaget et Helaftens Skylle „Livet paa Hegnsgaarden" til Opførelse paa Aarhus Teater. Stykket, der er en Bondekomedie med rabjysk Dialekt, kan ventes opført i Slutningen af Marts Maaned.

Captyn

Frederikshavn, 28. Febr. (R. B.) Tidligere Sogneraadsformand i Sollerød, Tømrermester Captyn, ankom i Formiddag hertil med Damperen „H. D. Prior" fra Kristiania og afrejser i Eftermiddag til København med samme Skib.

Aarhus

Paa et Møde i København den 26. Februar, i hvilket deltog en Række Repræsentanter for Københavns Universitet, Rigsdagen og Medlemmerne af en i Aarhus dannet Komité, vedtoges et Andragende til Kultusministeriet om at tage Spørgsmaalet om Oprettelse af et Universitet i Aarhus under velvillig Overvejelse.

Dette Andragende er Torsdag afgivet til Kultusminister E. Sørensen af en Deputation, bestaaende af Lensgreve Frijs, Biskop Fr. Nielsen og Borgmester Drechsel.

Borgmesteren er en gammel Studenterkammerat af „Korsaren"s ansvarhavende Redaktør.

Sport

Dansk Gymnastikforbund har besluttet at afholde den 2. nationale Gymnastikfest i Fredericia 2. Pinsedag. En Kreds af Borgere i Fredericia har dannet en Komité, som har paataget sig at arrangere Festen. Komitéens Præsident er Borgmester Scharling og dens Vicepræsident Oberstløjtnant Kallau.

Det var ellers et Par gamle Gymnastikere.

Strejke

Svendborg, 28. Februar. (R. B.) Strejken paa Svendborg Tekstilfabrik er i Dag afsluttet paa det Grundlag, at Mesteren ikke afskediges, men at hans Myndighed overfor Arbejderne indskrænkes. Alle de Strejkende indtager deres gamle Pladser, og Arbejdet genoptages i Morgen.

Sygeforeningssagen

Fra flere Deltagere i den sidst afholdte Andelskongres er der rettet Opfordring til Andelsudvalget om vedblivende at arbejde for

1)

De Vilde og Skibspræsten

Af Diderot

—o—

I

En Samtale om Bougainvilles Rejse

A: Hvad tager Du dig for?

B: Jeg læser.

A: Evig og altid i Bougainvilles Rejsebeskrivelse?

B: Ja, naturligvis.

A: Jeg begriber ikke den Mand. I sine unge Dage har han givet sig af med de matematiske Videnskaber, hvilket forudsætter et stillesiddende Liv, og nu har han pludselig ombyttet sit afsides Studerekammer med det virksomme, besværlige og omskakkende Rejseliv.

B: Nej, vist ikke. Et Skib er jo en svømmende Bolig, og Sømanden, som er indelukket paa dette lille Rum og saaledes tilbagelægger uhyre Afstande, han rejser Jorden rundt paa en Planke, ligesom Du og jeg rejser Universet rundt paa vort Stuegulv.

A: Men der er en anden Besynderlighed, som falder i Øjnene, og det er den Modsætning, der er mellem Mandens Karakter og saa hans Forehavende. Bougainville har Smag for selskabelige Adspredelser; han holder af Pigebørn, af Teatrene og af et godt Bord; det ligger lige saa meget for ham at lade sig hvirvle rundt i Fornøjelser som at gynge om paa Søen. Han er elskværdig og munter; det er en rigtig Franskmand, som paa Styrbords Side er lastet med en Afhandling over Differential- og Integralregning og paa Bagbords Side med en Rejse omkring Jorden. Sig mig, hvad synes Du egentlig om hans Rejsebeskrivelse?

B: For saa vidt jeg kan bedømme den efter en temmelig overfladisk Læsning, vil jeg sige, at den har tre Hovedfordele: den har forbedret Kendskabet til vor gamle Jord og dens Beboere; forøget Sikkerheden for Sejladsen paa de Have, han har gennemfaret med Lodbet i Haanden, og endelig skabt større Paalidelighed i vore Søkort.

A: Og hans Maade at skrive paa?

B: Den finder jeg prunkløs, men rammende og klar, især naar man er vant til Sømændenes Maade at fortælle paa.

A: Var det en lang Tur?

B: Jeg har afsat den her paa denne Globus. Ser Du den røde punkterede Linje, som gaar fra Nantes til Magellan Strædet, derfra ind i det stille Ocean, bugter sig mellem disse Øer, der danner det uhyre Arkipelag fra Filippinerne til Ny Holland, saa strejfer Madagaskar, det gode Haabs Forbjerg, gaar ud i Atlanterhavet, følger Afrikas Kyster og slutteligt naar tilbage til Udgangspunktet.

A: Der er vel mange besynderlige Ting i Bougainvilles Rejsebeskrivelse? Paastaar han til Eks. ikke, at de vilde Dyr nærmer sig Mennesket, og at Fuglene flyver hen og sætter sig paa En, naar de endnu ikke ved, hvad den Fortrolighed kan koste dem?

B: Jo, men andre har fortalt det samme før ham.

A: Hvorledes forklarer han visse Dyrearters Ophold paa Øer, som er skilte fra Fastlandet ved umaadelige Havstrækninger? Hvorledes er Ulven, Ræven, Hunden, Hjorten og Slangen kommen der?

B: Han forklarer ingen Ting, han bekræfter kun Kendsgerningerne.

A: Men hvorledes forklarer Du det da?

B: Hvem kender vor Jords første Historie? Hvor mange Lande, som nu er skilte ad, var ikke den Gang sammenføjede? Det eneste Fænomen, hvoraf man kan drage nogen Slutning, er den Retning, som de adskillende Vandmasser har taget.

A: Hvad mener du dermed?

B: Man kan udfinde den af Fællesformen, som Bortskæringerne har. Men det kan vi maaske gaa nærmere ind paa en anden Dag. Lad os nu blive lidt ved den Ø, som Du ser der. Naar man betragter dens Beliggenhed, maa man straks spørge sig selv, hvorledes der kan være kommen Mennesker paa den. Hvilken Forbindelse kan de tidligere have haft med andre Skabninger af deres Art? Hvordan har de kunnet formere sig paa et Rum, der kun er en Mil tværs over?

A: De slaar vel hverandre ihjel og spiser hverandre. Paa den Maade er maaske Menneskeæderiet fra først af opstaaet.

B: Eller ogsaa er Formeringen bleven hæmmet ved en eller anden Skik, som Overtroen har skabt: Barnet er blevet dræbt i Moders Liv, trampet ihjel under en Præstindes Fødder.

A: Eller man har kastreret Hannerne.

B: Eller brugt Fosterfordrivelse. — Og deraf er der kommet mange løjerlige Skikke, som nødvendigvis maa være grusomme, hvis Oprindelse gaar tilbage til Fortidens Mørke og giver Filosoferne noget at spekulere paa.

A: Var han ikke i Paraguay, da Jesuiterpræsterne blev udjagede derfra?

B: Jo.

A: Hvad fortæller han derom?

B: Næppe saa meget, som han kunde, men dog tilstrækkeligt til at lære os, at de fromme Sortkjoler benyttede sig af deres mandlige indianske Slaver, ligesom Lacedæmonerne skal have benyttet sig af sine Slaver, og at de holdt dem i stadigt Slid, levede af deres Arbejde, berøvede dem al Ejendomsret, holdt dem i sløvende Overtro, krævede den dybeste Ærefrygt af dem, og gik omkring iblandt dem med en Pisk i Haanden og uden Forskel slog baade Børn og Voksne, Mænd og Kvinder. Var der gaaet et Aarhundrede til, vilde det have været umuligt at jage disse Præster bort, eller ogsaa vilde der være opstaaet en langvarig Krig imod dem.

A: Og hvad mener han om de Vilde?

B: Det lader til, at den Grusomhed, som man undertiden træffer hos den Vilde, den har han fra sin daglige Kamp mod Skovens Dyr. Han er altid barnlig og fredelig,

Korsaren

denne Sag. Da man imidlertid ikke kender Adressen paa alle de bestaaende Sygeforeninger og endnu mindre Adresser paa Mænd i Egne, hvor man onsker Sygeforeninger oprettet, tillader man sig ad denne Vej at rette en Opfordring til de Mænd, der interesserer sig for Sagen, om inden den 9. Marts at opgive deres Adresser til Andelsudvalgets Kontor i Kobenhavn. Andelsudvalget vil derefter eventuelt sammenkalde til et Mode.

Andelsudvalgets Forretningsudvalg.
M. P. Blem Fr Moller
P. Mortensen.

Knuthenborg

Maribo, 28. Februar. (R. B.) Samtidig med, at den hidtidige Administration over Grevskabet Knuthenborg i Gaar overleverede Godset til Greven, overrakte den ham 2 Millioner Kr. i Kontanter.

Det er denne Grev Knuth, der er gift med Louis Pios Datter.

Borgerrepræsentanter

—o—

Borgerrepræsentantvalget skal i Folge Valgloven afholdes i sidste Halvdel af Marts Maaned. I Reglen bliver det næstsidste Tirsdag i Marts. De Borgerrepræsentanter, der skal afgaa denne Gang, er: Grosserer G. Schær, Folketingsmand Martin Olsen, Grosserer Eskild Salomon, Forvalter Fred. Andersen, Tapetserer J. P. Jonson og Redaktor H. Witzansky.

Som Witzansky allerede Dagen efter forrige Borgerrepræsentantvalg bebudede, agter det allerede Højre og Regeringsvenstre ikke at opstille nogen Liste i Aar mod de allierede Socialdemokrater og Liberale. Foruden nævnte 6 Grosserere skal der saa vælges Repræsentanter for de indlemmede Distrikter, Sundbyerne og Valby, men de skal kun vælges for 2 Aar. De afgaaende Repræsentanter for Sundbyerne er Grosserer Eberth og Moller Andersen, for Valby Ingenior Foss og Læge Duurloo. Men Læge Duurloo er ikke tilfreds med at blive valgt for 2 Aar ude i Valby, han vil være Repræsentant for Stor-Kobenhavn. Jonson vil man saa have ud i Valby, fordi han er bosiddende der. Det vil han imidlertid ikke hore Tale om. De Menige, Vælgerne, vil helst have Typograf Schrøder, men det tages der aldeles intet Hensyn til. Schroder har nemlig aldrig vist Evne til at bruge Albuerne, derfor har Lederne ingen Respekt for ham.

I sidste Instans er det Hovedbestyrelsen, der bestemmer, hvorledes Kandidatlistens Udseende skal være. Og Hovedbestyrelsen har givet Ordre til, at der ikke maa træffes nogen Dispositioner, for man er færdig med at underhandle med de Liberale.

Leve Alliancen mellem Spidserne! Jw.

Udenvælts

—o—

Massemord

Riga, 28. Februar. (R. B.) For Deltagelse i Tukumer Oprøret i November 1905 e r17 lettiske Revolutionære, som var overbevist om at have myrdet og lemlæstet 20 Personer, i Gaar blevne skudte i Kliterne ved Riga. Henrettelsen foretoges af en Militærafdeling paa 187 Mand.

Stat og Kirke

London, 28. Februar. (R. B.) Underhuset har med 198 St. mod 90 St. vedtaget en Resolution, i hvilken Huset udtaler sig for Adskillelse af Stat og Kirke og Inddragelse af Kirkeformuerne.

Det næste Skridt vil en Gang blive Inddragelse af Staten og Statsformuen.

Korsarens Central

—o—

Under denne Rubrik optages kun Ting, der kan have Interesse for intelligente Mennesker. Avispjat er udelukket.

— Til en Videbegærlig. Det satirisk politiske Ugeblad „Corsaren“, som redigeredes af Digteren Meir Aaron Goldschmidt, udkom 1840—46 og paadrog Goldschmidt mange Domme, blandt andet en længere Fængsling i 1843 for Overtrædelse af Trykkefrihedsloven. Han var født 1819 og døde i 18 .

Vi kan ikke tjene Dem i at stave Korsaren med C. Det vilde se for gammeldags ud.

— M. K. De sporger, hvem der har sat Penge i „Korsaren“. Det har bl. a. De, saafremt De kober Bladet. Men vi har nok hort det af Dem nævnte Rygte, at Alberti har givet os 50.000 Kr. Det finansielle skal De imidlertid ikke spekulere over; Hans Jægers norske Venner her i Byen siger, at „det grejer Mikkelsen“.

— Ung Socialist. Bomber har ikke mere at gøre med Anarki end Strejker med Socialisme. Det er begge to Fænomener, som er nøje knyttede til Pengestaten. De kan bedst se det deraf, at intet Steds blomstrer Bomber med en saadan Fyrværkeripragt som i Rusland, — og der findes saa at sige ingen Anarkister.

Vi henviser Dem forovrigt til nogle paafolgende Artikler af Hans Jæger om Ravachol.

Københavns Seværdigheder.

Fredag.

12—2. Mineralogisk Musæum, Ø. Voldgade.
3—5. Skolemuseet, Stormgade.
12—3 og 7—9. Kunstindustrimuseet. V. Boulevard.
1—3. Antiksamlingen. Prinsens Palæ.

Lørdag.

12—3. Kunstindustrimuseet, V. Boulevard
3—5. Skolemuseet, Stormgade.

Søndag.

12—2. Mineralogisk Musæum, Østre Voldgade 7.
12—3. Oldnordisk Musæum) Prinsens
12—3. Etnografisk Musæum)
12—3. Antiksamlingen) Palæ.
12—2. Zoologisk Musæum, Krystalgade.
12—3 og 7—9. Kunstindustrimuseet. V. Boulevard.

Daglig kan beses.

Frederikskirken (Marmorkirken) 9—12. Taarnet hele Dagen (25 Øre).

Runde Taarn fra 10—2. 10 Øre (Børn 5 Øre). Onsdag og Lørdag 12—1 gratis

Kunstmuseet i Sølvgade, lukket hver Mandag. Maleri- og Skulptursamlingen aaben hver Dag fra 1—3. Afstøbningssamlingen 12—3 Søndag til Kl. 4 Kobberstiksamlingen Søndag, Tirsdag og Fredag 11—2.

Panoptikon aabent Hverdage fra 1—7 og Søndag 11—8.

Ny Carlsberg Glyptotek, V. Boulevard, hver Dag 1—4 50 Øre (Søndag og Lørdag gratis).

Rosenborg Slot. Søndag 10—3. Mandag Onsdag og Fredag 11—2.

Nordisk Kunst-Udstilling — Amagertorv 11 — daglig 10—5. Entré 25 Øre.

Dansk Folkemusæum, Vesterbrogade 3, 10—3. Bygning- og Landbrugsmuseerne ved Lyngby hver Dag om Sommeren fra 1—6, om Vinteren til Mørkets Frembrud.

Driveri- og Blomsterhaven ved Rosenborg 2—4 (ikke Søndag).

Thorvaldsens Musæum 10—3. 50 Øre (Søndag, Onsdag og Fredag gratis).

Roskilde Domkirke. Billetter a 50 Øre løses paa Stiftsskriverkontoret paa Palæet fra Kl. 10 Form. til Solens Nedgang. Aaben hver Dag fra 10—2.

Det nationalhistoriske Musæum paa Frederiksborg Slot, Hillerød, 9½—4.

Jesuskirken i Valby 12—3. (25 Øre.)

Vor Frelsers Kirkes Taarn (Graveren Prinsessegade 10. 2. 2 Kr. for 12 Personer.

Botanisk Have fra Kl. 1 til Solnedgang.

Raadhustaarnet Kl. 12—2 (Søndag 12—4). Entré 10 Øre, Børn 5 Øre.

Raadhustaarnet Kl. 10—4 (Søndag 12—4) Med Fører: 1—12 Personer 2 Kr., 12—25 Personer 3 Kr. Henv. i Oplysningskontoret til højre for Hovedindgangen. Taarnet tilgængelig daglig 12—2. Beløb 10 Øre, Børn 5 Øre.

DØDE

Anmeldte for Københavns Skifteret.

Karen Kirstine Olsen. Fhv. Værkstedsarbejdsmand Helbergs Enke Johanne Georgine, f. Ledel. Fhv. Portør ved Statsbanerne Hansens Enke Ane Kirstine, f. Rasmusdatter (kaldet Sandby). Dr. med. Peter Adolph Rostgaard Bruun Gad. Fhv. Hoker Hans Nielsen. Stationsarbejder Poul Nielsen. Proppeskærer Valdemar Sophus Thomsen. Arbejdsmand Christian Vilhelm Valdemar Eimgreen. Konduktør Henriksens Hustru Marensine Sofie. Enke Emilie Dorthea Johanne Petersen. Bagermester Hansens Hustru Cicil Kirstine Olivia. Pens. Stolelærer Kiilsgaards Enke Petra Jensine, f. Berlelov. Maskinarbejder Petersens Hustru Anna. Etatsraad, fhv. Direktør Georg Hermann Julius Ulrich. Fhv. Købmand Jacob Jacobsen. Bybud Peter Christian Davidsen. Handelskorrespondent Bangs Enke Louise Petrine Georga Conradine. Strikkerske Elisabeth Dorthea Marie Hacke. Fyrbøder Peter Chr. Holm.

Anmeldt for Frederiksberg Birks Skifteret.

Fhv. Instrumentmager Frederik Ferdinand Hansen. Frøken Laura Antoinette Hansine Hüttemeier. Toldbodarbejder Mads Peter Christensen. Frøken Mathilde Elisabeth Holst. Vejbolder Hugo Theill. Enkefru Karen Marie Albertsen, født Mejs. Frk. Bertha Marie Vilhelmine Madsen.

BEGRAVELSER

Fredag.

Nordre Kapel paa Vestre Kirkegaard. Fhv. Assistent Peter Harald Larsen, Kl. 1½. Fhv. Købmand Gerloo Chr. Kragh Jaussen, Kl. 1½. Arbejdsmand Petersens Hustru Maren, Kl. 12½. Arbejdsmand Anders Sørensen, Kl. 2. Fhv. Drejermester Frederik August Svendsen, Kl. 12½. Arbejdsmand Larsens Hustru Anna Jensine, Kl. 11½. Materialist Ferdinand Heimann, Kl. 12½. Betonarbejder Jens Chr. Andersen, Kl. 1½. — Assistens Kirkegaards Kapel. Vejbolder Hugo Theill, Kl. 1½. Fhv. Maskinmester Hans Olsen, Kl. 2. Fuldmægtig Jens Peter Christensen Kl. 12½. — Sundby Kirkegaards Kapel. Enke Caroline Marie Jacobsen, Kl. 2 — Almindeligt Hospitals Kapel. Arbejdsmand Frederik Andreas Christensen, Kl. 11. Fhv. Lithograf Carl Frederik Emil Thanning, Kl. 1. Enke Johanne Rostgaard, Kl. 9. — Bispebjerg Kirkegaards Kapel. Enke Andrea Louise Jensen, Kl. 2. Fhv. Arbejdsmand Rasmus Hansen, Kl. 2. — St. Josephs Hospitals Kapel. Portier Larsens Søn Carl, Kl. 12. — Øresundshospitalets Kapel. Maskinarbejder Madsens Datter Johanne Margrethe, Kl. 10½. Enke Johannesens Datter Darla Amanda Helga, Kl. 10½. Syerske Carla Naana Emily Olsen, Kl. 10½.

Redaktører:
HANS JÆGER og J. J IPSEN,
sidstnævnte Ansvarhavende
Trykt i C. W. Bærentzens Bogtrykkeri,
Nørrevold 78. København K.

naar ingen forstyrrer hans Ro og Sikkerhed. Enhver Krig opstaar af en fælles Fordring paa samme Ejendel. De civiliserede Mennesker slaas jo om et Stykke Jord, hvoraf hver af Parterne ejer sin Ende.

A: Og Tigeren slaas med den Vilde om Besiddelsen af en Skov; her har vi Aarsagen til den første Krig . . . Har Du set den Mand fra Otaiti, som Bougainville tog om Bord til sig og førte med sig her hjem?

B: Ja jeg har; han hed Aoturu. Det første Land, han fik i Syne, tog han for de Rejsendes Fædreland; hvad enten de nu har narret ham med Hensyn til Rejsens Længde, eller han selv har ladet sig narre af den tilsyneladende ringe Afstand mellem Bredden af den Ø, hvor hvor han boede, og det Sted, hvor Himlen syntes at støde op til Horisonten, — nok er det, han var aldeles uden Anelse om Jordens virkelige Udstrækning. Fællesbrugen af Kvinderne var i den Grad vokset fast i hans Bevidsthed, at han styrtede sig over den første europæiske Kvinde, han traf paa, og at han for ramme Alvor belavede sig paa at vise hende otaitisk Høflighed. Han kedede sig hos os. Da det otaitiske Alfabet hverken har noget b, eller c, eller d, f, g, q, x, y, eller z, kunde han aldrig lære at tale Sprog, som for hans lidet bøjelige Organer frembød altfor mange nye besynderlige Lyde. Han sukkede uafladelig efter sit Fædreland, og det forbavser mig ikke. Bougainvilles Rejsebeskrivelse er den eneste, der har givet mig Svar for et andet Land end mit eget; indtil jeg læste hans Bog, troede jeg, at man aldrig kunde have det bedre end i sit Fædreland, en Tro, som jeg mente at dele med alle Jordens Beboere. Det skulde være Jordens naturlige Tiltrækningskraft, en Tiltrækning, der holder En fast ved de daglige Behageligheder, som man ikke er vis paa at kunne finde andre Steder.

A: Mener du virkelig, at Pariseren ikke tror, han trives lige saa godt af den italienske Kost som af den franske?

B: Ja vist gør jeg. Bougainville sendte Aoturu hjem igen efter først at have draget Omsorg for at betale Omkostningerne og sørget for hans Sikkerhed.

A: Hvor Aotura bliver glad ved at gense sin Fader og Moder, sine Brødre og Søstre, sine Kærester og Landsmænd! Hvad mon han har fortalt dem om os?

B: Vistnok kun lidt, og det lidt har de næppe troet.

A: Hvorfor kun lidt?

B: Fordi han kun har forstaaet lidt, og fordi han ikke i sit Sprog kan finde Udtryk, der svarer til hans nye Forestillinger.

A: Og hvorfor vil man da ikke tro ham?

B: Nej, thi naar de sammenligner deres egen Levevis med vor, vil de hellere regne Aoturu for en Lognhals end tro, at vi er saa splittendes gale.

A: Virkelig?

B: Ja jeg tvivler ikke om det; den Vildes Liv er saa usammensat, medens vore Samfund er indviklede Maskiner. Otaitieren er ikke langt fra Verdens Skabelse, men Europæeren er nærmere dens Alderdom. Den Afstand, der er mellem ham og os, er større end den mellem et nyfødt Barn og en udlevet Mand. Han forstaar ikke vore Skikke, vore Love, eller han ser i dem kun Hundreder af alle Slags Lænker og Hindringer, der alene kan vække Harme og Foragt hos den Skabning, i hvem Frihedsfølelsen er den stærkeste af alle Følelser.

A: Tror du paa Historien om Otaitifolket?

B: Det er ingen „Historie“. Du vilde ikke tvivle om Bougainvilles Ærlighed, hvis Du kendte Efterskriften til hans Rejsebeskrivelse: den ligger her paa Bordet.

A: Vil Du laane mig den?

B: Nej, men vi kan jo gaa den igennem sammen, om Du ellers har Lyst.

A: Ja vist har jeg.

B: Naa, lad os saa springe Indledningen over og gaa lige løs paa det Farvel, som en af Øens Høvdinge bragte vore Rejsende. Det vil give Dig en Forestilling om de de Menneskers Veltalenhed.

A: Hvordan kunde Bougainville forstaa Høvdingens Farvel, da det jo var paa et ubekendt Sprog?

B: Det skal Du saa opklaret senere. Hør nu efter, det er en gammel Mand, som taler.

II

Den gamle Høvdings Farvel

Han havde en talrig Familie. Ved Europæernes Ankomst saa han overlegent paa dem uden at røbe hverken Forbavselse, Frygt eller Nysgerrighed. De forsøgte at gøre hans Bekendtskab; han vendte dem Ryggen og gik ind i sin Hytte. Hans Tavshed røbede kun altfor tydeligt hans Tanker; han var bekymret over den Sky, der her havde vist sig paa hans Fødeøs skønne Himmel. Da Indbyggerne ved Bougainvilles Afrejse strømmede skarevis til Strandbredden, hang sig fast i hans Klæder, trykkede hans Ledsagere ind til sig og græd, — da traadte den gamle Høvding frem med strænge Miner og talte saaledes:

— Ja, græd kun ulykkelige Otaitiere, græd. Men græd over disse onde og begærlige Menneskers Hidkomst og ikke over deres Bortdragen. Den Dag oprinder, da I vil kende dem bedre, thi en Dag vil De komme igen; i den ene Haand vil de have det Stykke Træ, som I ser bundet til denne Mands Bælte, i den anden vil de have det Jærn, der hænger ved hans Side, og de vil lænke Eder, dræbe Eder eller tvinge Eder til at tjene deres Laster. En Dag vil I komme til at trælle under dem, ligesaa fordærvede, ligesaa onde, ligesaa ulykkelige som dem. Men jeg ved Trøst: jeg nærmer mig mit Livs Ende, og jeg vil ikke komme til at skue den Ulykke, som jeg forkynder Eder. O Otaitiere! mine Venner! I har kun et Middel til at undgaa en skæbnetung Fremtid, men hellere vil jeg dø end raade Eder til det. Lad dem drage bort, lad dem leve.

(Forts.)